

Единъ день Богъ свика ангелитѣ на всички народи и ги попита, на кой народъ, що трѣбва, за да му бжде добре.

Ангелтъ-закрилникъ на гърцитѣ поиска много земя, тоя на латинитѣ — умъ, а оня на франкитѣ — сила.

Изредиха се ангелитѣ и на другитѣ народи. Всѣки получи отъ Бога даръ: единъ — власть, другъ — богатство, трети — красноречие, четвърти — тѣлесна хубость.

Най-подиръ се яви предъ Господа и ангелтъ на българитѣ.

— А ти що желаешъ? — попита го Всесилниятъ.

— Моятъ народъ, Господи, си има земя, колкото му трѣбва, и за повече не ламти. И сила си му далъ: колкото има, стига му. Па и съ умъ си го надарилъ. Голѣмо богатство, наистина, той нѣма, но ти си го научилъ на трудолюбие: който обича работата, и щастливъ ще бжде, и имотенъ ще стане.

Само едно трѣбва на българитѣ: просвѣта. Между народа вървятъ мжже, които му проповѣдватъ Божието слово на чужди езици — и той го не разбира. Изпрати му, Боже Всемиловичи, вдъхновени люде — да му обяснятъ Христовата вѣра на български езикъ.

— Добре, — каза Богъ. — Това ще стане. Похвалявамъ те, мой пратениче, че не поиска за своя народъ ни богатство, ни власть, ни земя, а пожела онова, което е вѣчно — духовна свѣтлина. Затова ще надаря българитѣ съ още много други блага, но най-лично отъ тѣхъ ще бжде просвѣтата: за дълги вѣкове твоятъ народъ ще бжде просвѣтителъ и учителъ на цѣлото славянско племе.

Тогава Божиятъ духъ слѣзе надъ двамата братя, българи отъ Солунъ — Кирилъ и Методий.

И двамата бѣха мждри и свети мжже. Много книги бѣха прочели, много езици знаеха. Тѣ стѣкмиха